

33 Met de neus in het zand

Genesis 41:53-57 | 42:1-12

Vandaag gaat het gebeuren.
Jozef staart omhoog langs de hoge schuren.
Ze zitten propvol met graan.
De deuren staan op barsten. Er kan echt geen
korrel meer bij.

Zeven jaar lang hebben ze alles bewaard. En toen
verdween de regen.
Er was alleen de zon. Die schroeide alle planten kapot.
Niets was er nog te eten.

Er wordt geschreeuwd bij de schuren.
De mensen slaan met hun vuisten in de lucht.
‘Wij willen eten!’
Wat zien ze er slecht uit, ziet Jozef. Ze hebben zo’n honger.
Langzaam doet Jozef zijn hand omhoog. Het wordt stil.
‘Bij mij kun je eten kopen. Iedereen komt aan de beurt.’
Jozef geeft een knik naar zijn soldaten. Dan draaien de
schuurdeuren krakend open.

Elke dag worden de rijen langer.
‘De mensen komen zelfs uit het buitenland, heer,’ zegt
een soldaat.
Jozef laat zijn ogen langs de reizigers gaan. Moe van de
reis, mager van de honger. En dan is het alsof Jozefs keel
wordt dichtgeknepen.

Ze staan plotseling voor hem. Tien mannen van ver. Ze zeggen niets, maar Jozef hoort hun
stemmen nog in zijn hoofd.
‘Jij altijd met je stomme dromen, Jozef! In de put met jou! Wij zullen nooit voor jou buigen!’
Het zijn de broers! En nu buigen ze wel, alle tien met hun neus in het zand.

‘Jullie zijn spionnen,’ snauwt Jozef.
De broers bibberen. Ze herkennen hem niet.
‘Nee, onderkoning, nee! Wij zijn eerlijke mensen. Wij willen alleen maar eten kopen.’

Eerlijke mensen? Jozef knijpt zijn hand tot een vuist. Als hij wraak wil, kan het nu. Dit is zijn
kans! Nu kan hij zijn broers in een put gooien. Of in de gevangenis. Hij kan ze ook slaaf maken.
Of dood. Dat zal ze leren!

Langzaam buigt Jozef naar voren. ‘Jullie liegen.’

95 Waar is de nieuwe koning?

Matteüs 2:1-10

De straten van Jeruzalem zijn smal en vol mensen. De wijze man laat zijn kameel langzaam erdoorheen stappen. De andere geleerden kijken ook steeds rond. 'Waar kunnen we jullie nieuwe koning vinden?' De mensen op straat kijken verbaasd. 'Hebben wij een nieuwe koning?' 'Dat moet wel,' zegt de wijze man beslist. 'Want wij hebben de ster gezien. Maar wij hebben lang gereisd. Dus misschien is het kind al iets ouder.' De geleerden kijken rond. 'Is het paleis eigenlijk nog ver?' Iemand heeft alles gehoord. Hij holt naar het paleis. Herodes kijkt verbaasd. 'Een nieuwe koning? Ik ben hier de koning, hoor!' De priesters laten beleefd hun hoofd zakken. 'God heeft dit voorspeld, o grote koning. Al lang geleden.' 'O?' Herodes trekt zijn wenkbrauwen op. 'Waar is dat kind dan geboren?' 'In Betlehem, o koning. Dit kind zal heel goed voor het volk van God zorgen. Zoals een herder voor zijn schapen.' 'Daar heb ik niets mee te maken.' Herodes krabt onrustig aan zijn arm. Heeft God dit echt voorspeld? Dan gebeurt het vast. Maar dat mag niet! 'Haal die wijze mannen hierheen. En doe het stiekem!' Even later bekijkt koning Herodes de geleerden. 'Nee, nee. Hier is geen baby geboren.' Langzaam krult zijn mond zich tot een glimlach. 'Maar wat u vertelt is geweldig. Een nieuwe koning!' De wijze man kijkt blij. 'Het wordt de belangrijkste koning die er ooit zal zijn.' 'Prachtig,' zegt Herodes. 'U moet naar Betlehem. Zoek daar het kind. En...' Herodes buigt naar voren. 'Kom dan hier terug.' 'Terug?' vraagt de wijze man. De glimlach van Herodes wordt nog breder. 'Maar natuurlijk! Ik hoor ook graag waar dat kind is. Dan kan ik ook op bezoek. Met cadeaus uiteraard.'

116 Het foute antwoord

Lukas 10:25-29

Een groepje mannen kijkt naar Jezus. Ze schudden hun hoofd en ze brommen erbij.

‘Moet je opletten,’ zegt één van hen. Hij is ook leider van de tempel.

‘Ik ga Jezus een moeilijke vraag over God stellen.

Hij geeft vast het foute antwoord.

En dan zeggen wij allemaal “Boe!”

En ook: “Zie je wel dat je niet naar Jezus moet luisteren?

Iedereen moet naar ons luisteren.” Afgesproken?’

De hele groep knikt.

Gelijk loopt de leider op Jezus af.

‘Meester, ik wil later graag bij God in de hemel zijn. Voor altijd. Wat moet ik daar eigenlijk voor doen?’

Jezus kijkt hem aan. ‘Wat staat er in de boeken van God?’

‘Uh...’ De leider schudt kort met zijn hoofd. Wat doet Jezus nou? Jezus moet hem geen vragen gaan stellen. Straks geeft hij zelf nog het foute antwoord. Wacht, dat kan natuurlijk niet. Hij is leider van de tempel. Hij kent de boeken van God bijna uit zijn hoofd.

De leider gaat rechtop staan. Hij kucht deftig.

‘Houd van God, met je hele hart. Houd van de andere mensen en zorg voor hen. Net zoveel als je van jezelf houdt.’

Zo. Trots knikt hij naar Jezus.

‘Klopt,’ zegt Jezus. ‘Dus dat moet je doen.’ En meer zegt Jezus niet.

De leider knippert met zijn ogen. Ja, maar dit was niet de bedoeling. Jezus zou een fout antwoord geven. Nu moet hij zelf een nieuwe vraag bedenken. En snel. Want iedereen kijkt nu naar hem.

‘Maar Meester, wie zijn dat dan? Die andere mensen waar ik ook van moet houden?

Waar ik voor moet zorgen?’

Zijn ogen gaan langs de groep. Hij ziet de mannen van de tempel. Maar ook Jezus met Zijn vrienden. En mensen die ziek zijn. Die horen hier eigenlijk helemaal niet.

‘Die andere mensen... dat is toch niet iedereen?’

138 Opletten

Matteüs 27:62-66 | 28:1-4

Het is vrijdagavond.

In de graftuin bewegen een paar mannen.

‘Halt,’ zegt de hoofdman. ‘We zijn er. Dit is het graf.’

Met zijn platte hand slaat hij op de loodzware steen ervoor.

‘Geen beweging in te krijgen. Dit graf zit potdicht.’

De meegelopen leiders van de tempel hummen tevreden.

‘Mooi, dan kan niemand de dode Jezus stelen.’

‘Stelen?’ vraagt één van de soldaten.

De hoofdman knikt. ‘Blijkbaar heeft Jezus gezegd dat

Hij na drie dagen weer levend wordt.’

‘Dat is natuurlijk grote onzin,’ bromt een leider.

‘Maar als zijn vrienden Hem hier stiekem weghalen,
dan gaat iedereen dat sprookje wel geloven.’

‘Drie dagen?’ De soldaat telt in stilte. ‘Dat zijn dus twee nachten.’

De hoofdman geeft hem een duw. ‘Opletten! Pilatus heeft een
speciale opdracht voor jullie.’

‘Ja, hoofdman.’

‘Jullie houden de wacht. Laat niemand erbij.’

‘Zeker, hoofdman.’

‘En geen drank. En zeker niet in slaap vallen!’

Twee nachten later zit de hoofdman rechtop in bed.

Wie dreunt daar zo hard op zijn deur? Op de vroege zondagochtend nog aan toe!

‘Jullie?’ snauwt de hoofdman als hij opendoet.

De twee soldaten staan te bibberen. ‘Bij het graf... Een aardbeving, meneer! En... en...’

De hoofdman gromt. ‘Jullie zouden niet dronken worden.’

‘Nee, meneer, we hebben geen druppeltje gehad. Er was een man.

Zijn kleren leken wel van licht gemaakt. Het was een engel.

Hij rolde de steen weg en ging erbovenop zitten.’

‘Stelletje bangeriken!’ roept de hoofdman.

‘Nu kunnen die vrienden Jezus dus stiekem weghalen.

Snappen jullie dat?’

Zijn ogen knijpen zich samen.

‘En wat als iemand straks ziet dat het graf leeg is? Nou, wat dan?’

150 Alles wordt nieuw

Openbaring 1-22

De boot schuurt het verlaten strand op.
Een Romeinse soldaat trekt de oude Johannes over de rand. 'Eruit, hup.'
Johannes struikelt. Wat is dit voor eiland vol rotsen?
De soldaat klimt alweer in de boot. Hij duwt zich af.
'Jij moet hier blijven van de keizer. Dat is je straf voor je eindeloze praatjes over Jezus.'
Johannes zegt niets. Hij staart tot hoever hij kan kijken. Water vond hij altijd prachtig.
Varen met zijn vrienden en met Jezus. Maar nu zit hij opgesloten. Niet door tralies, maar door de zee.
Het is zo alleen op het eiland. Tot er zomaar iemand achter hem staat.
'Wees niet bang, Johannes. Ik ben het. Ik was dood, maar nu niet meer. Nooit meer.'
'Jezus...,' schrikt Johannes. Jezus ziet er heel anders uit, alles straalt aan Hem.
'Ik ben het Begin,' zegt Jezus.
Iets gloeit vanbinnen bij Johannes. Het Begin? Toen God de wereld zo mooi maakte? Het paradijs met alle dieren en Adam en Eva?
'Ik kom terug,' zegt Jezus. 'Want ik ben ook het Einde van alles.'
Het Einde? Hoe gaat het dan verder met Gods wereld?
'Ik zal je iets van dat geheim laten zien,' zegt Jezus. 'Schrijf alles op in een boek.'
Het lijkt of Johannes droomt, maar het is echt.
De hemel staat open. Hij mag gewoon naar binnen kijken!

God zit op de troon. Er is ook een schitterende regenboog en blije mensen in het wit.
Maar op de wereld gebeurt er van alles. Oorlog, aardbevingen, overstromingen.
Johannes wordt er duizelig van.
Maar Jezus komt terug. En dan geeft God een nieuwe hemel en een nieuwe aarde. Nooit meer pijn of honger, nooit meer tranen of dood. Dan is het voor altijd feest, want God woont dan bij de mensen.
Johannes straalt ervan. Hij kan niet wachten. 'Kom maar snel terug, Jezus.'

